

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse tager forsikringsbranchen på dette område ikke hensyn til indsatsen for et bedre arbejdsmiljø. De nye afregningssystemer, som de er i gang med at presse ned over de danske autolakerere, tager ikke hensyn til kvalitet og godt arbejdsmiljø. I en tid, hvor der tales meget om virksomhedernes ansvar, virker det absurd, at en hel branche via »købermagt« hos forsikringsselskaberne påtvinges forringelser. Det bør få forsikringsbranchen til at vurdere situationen. På den baggrund opfordrer spørgeren ministeren til at indkalde de 2 parter og presse på for indgåelse af en frivillig aftale. Efter spørgerens opfattelse vil en form for certificering af branchen, f.eks. som i Norge, kunne indgå i en sådan aftale, der skal sikre et højt beskyttelsesniveau, når det gælder arbejdsmiljø og miljø.

Svar (5/9 97)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg går ud fra, at spørgsmålet har sammenhæng med en konkret henvendelse ultimo juni 1997 til Arbejdstilsynet fra Foreningen af Auto- og Industrilakerere.

I henvendelsen beskrives et konkret eksempel, hvor en bil er indleveret til reparation på et autoværksted. Bilen skal blandt andet have udskiftet inderskærme, som skal lakeres, inden motoren monteres igen. Forsikringsselskabet vil imidlertid ikke yde betaling for transport af bilen fra autoværkstedet til autolakeringsværkstedet, hvor lakeringen kan foregå i overensstemmelse med de særlige krav, der efter arbejdsmiljølovgivningen gælder for sprøjtela-kering, nemlig i sprøjtetabine.

Forsikringsselskabet/taksator anførte som begrundelse, at det er autoværkstedet, der vælger autolakerer, og at afstanden til autolakereren er forsikringsselskabet uvedkommende. Endvidere anførte forsikringsselskabet, at autoværksteder ofte har autolakerer i samme bygning.

Foreningen af Auto- og Industrilakerere ønskede i den forbindelse oplyst, hvorvidt forsikringsselskabet derved pådrog sig ansvar efter lovgivningens bestemmelser om projekterende og rådgivere (arbejdsmiljølovens § 33).

Arbejdstilsynet oplyste, at forsikringsselskaberne er købere af en ydelse hos autoværkste-

derne og autolakererne. De er ikke projekterende eller rådgivende i arbejdsmiljølovens forstand, hvorved forstås en person/virksomhed, der udarbejder det direkte grundlag for udførelsen af et produktionsanlæg, et teknisk hjælpemiddel eller et bygge- eller anlægsarbejde.

Jeg er umiddelbart enig med Arbejdstilsynet. Ansvar for arbejdsmiljøet hviler ifølge loven på arbejdsgiveren, og det er en klar regel, som man bør fastholde af hensyn til sikkerheden og sundheden på arbejdspladsen.

En arbejdsgiver kan ikke helt eller delvist skubbe det fra sig med henvisning til, at han/hun ikke har råd til at opfylde sikkerhedsnormerne, for eksempel fordi kunderne eller køberne ikke betaler tilstrækkeligt.

Konflikten udspringer af en aftale mellem forsikringsselskaber og autoværksteder, som eventuelt igen kontraherer med autolakerere om fordelingen af udgifter og fortjeneste ved reparationen af biler. En sådan tvist mellem private kan jeg som arbejdsminister ikke uden videre blande mig i uanset styrkeforholdet mellem parterne, og jeg har selvfølgelig heller ingen særlig adgang til at presse parterne til at indgå en »frivillig« aftale, som spørgeren opfordrer mig til.

Jeg er dog enig i, at aftaler af denne art bør tage hensyn til sikkerhed og sundhed ved arbejdets udførelse. I det omfang der er særlige problemer i branchen, kan jeg derfor kun tilslutte mig en kraftig opfordring til parterne om at sætte sig sammen og finde en løsning.

Inden for rammerne af et § 20-spørgsmål har det ikke været muligt at tage stilling til spørgerens ønske om, at en certificering af branchen som i Norge kunne indgå i en sådan aftale. Jeg er måske heller ikke den nærmeste til at svare på det spørgsmål.

Spm. nr. S 3078

Til trafikministeren (19/8 97) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes han vil forhindre, at DSB-gods sælger bort af godsbanearalerne, hvorved en styrkelse af godstransport på skinner modvirkes?«